

Sygn. akt: I C 40/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzi a

Sygn. akt I C 40/15

UZASADNIENIE

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko K. Z. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 2.404,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczoną od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu obejmującymi także koszty zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swego stanowiska podnosił, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną w dniu 28 października 2005 roku z (...) SA umowy nr (...), z której warunków strona pozwana się nie wywiązała w ustalonym terminie. W dniu 6 czerwca 2013 roku (...) spółka z siedzibą w L. zarejestrowana w Anglii i Walii dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz strony powodowej. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kodeksu cywilnego oraz w oparciu o ustawę z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną. Strona powodowa wystosowała do strony pozwanej wezwanie do zapłaty, podejmując próbę polubownego odzyskania należnej mu kwoty, jednakże próba ta okazała się bezskuteczna. Powód wskazywał, że w dniu sporządzenia pozwu na zobowiązanie strony pozwanej składa się wierzytelność w kwocie 2.404,20 złotych.

Pozwany K. Z. nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie albowiem przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W myśl zaś art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pozwany K. Z. nie stawiał się na rozprawę, nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył wyjaśnień ani na piśmie, ani ustnie, a zatem zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydając wyrok zaoczny, sąd opiera się na twierdzenia powoda, jednakże ocenia je w kontekście przedstawionych przez powoda dowodów. W ocenie Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości skutkujące oddaleniem powództwa. W świetle przedstawionych przez powoda dokumentów nie sposób bowiem uznać, iż powodowi przysługuje przeciwko pozwanemu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił jedynie umowę pożyczki nr (...) zawartą w dniu 11 października 2005 roku przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. z pozwanym K. Z. (k. 5), umowę z dnia 6 czerwca 2013 roku pomiędzy nim samym a (...) spółką z siedzibą w L. w przedmiocie sprzedaży wierzytelności (k.6) wraz z odpisem z załącznika do tej umowy zawierającym listę wierzytelności (k. 7) oraz oświadczenie złożone przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. i (...) z siedzibą w L. o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki (k. 11). Powyższe dokumenty dowodzą jedynie tego, że umowy o treści wynikającej z nich zostały zawarte pomiędzy podmiotami, które te umowy podpisały. Dokument w postaci umowy pożyczki nr (...) wskazuje, że pozwany K. Z. w dniu 11 października 2005 roku zaciągnął wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. pożyczkę w łącznej kwocie 1.500 złotych i zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki wraz z odsetkami i opłatą administracyjną w 52 tygodniowych ratach, począwszy od dnia 18 października 2005 roku. Z treści umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 6 czerwca 2013 roku i z oświadczenia złożone przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. i (...) z siedzibą w L. wynika tyle, że powodowy fundusz w drodze umowy sprzedaży wierzytelności nabył pakiet wierzytelności przysługujących pierwotnie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., w tym wierzytelności wynikającą z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 11 października 2005 roku przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. z pozwanym K. Z.. Powyższe dokumenty nie dowodzą w żaden sposób, że wierzytelność dochodzona pozwem istnieje. Powód nie przedstawił żadnych dokumentów, które wskazywałyby, że pozwany K. Z. nie wykonał przyjętego przez siebie zobowiązania do zwrotu pożyczki. Do pozwu nie zostały dołączone wezwania do zapłaty kierowane przez pierwotnego wierzyciela do pozwanego, ani dokument potwierdzający, że umowa pożyczki została wypowiedziana pozwanemu z powodu uchylania się od spłaty, ani żadne inne dokumenty, które uwiarygodniłyby twierdzenia powoda o istnieniu po stronie pozwanego zobowiązania. Co więcej, treść pozwu i załączonych do pozwu dokumentów wskazuje, że powód nie dysponuje dokumentami potwierdzającymi istnienie i wysokość wierzytelności pozwanego, nie orientuje się dokładnie z czego wynika ta wierzytelność, a swoje twierdzenia co do jej istnienia i wysokości opiera wyłącznie na oświadczeniu kontrahenta złożonym w umowie sprzedaży wierzytelności, w którym zapewniał on, że przelewane wierzytelności istnieją w wysokości wskazanej w umowie. W uzasadnieniu powództwa, powód stwierdza, że „na zobowiązanie strony pozwanej składa się wierzytelność w kwocie – wierzytelność 2.404,20 złotych”. Powód nie podaje jaką część tej kwoty stanowi należność główna, czyli kapitał pożyczki, a jaką należności uboczne w postaci odsetek i dodatkowych opłat, mimo, że wysokość tej kwoty przekracza wysokość pożyczki zaciągniętej przez pozwanego i zdaje się wskazywać, że obejmuje także należności uboczne. Tak nieprecyzyjne określenie wysokości dochodzonej kwoty, podważa wiarygodność powoda, gdyż przekonuje, że albo powód nie orientuje się w wysokości roszczenia, albo celowo formułuje żądanie w sposób nieprecyzyjny po to, aby nie można było go zweryfikować w świetle zapisów umowy pożyczki. Co więcej, z zapisów umowy z dnia 6 czerwca 2013 roku pomiędzy powodem a (...) spółką z siedzibą w L. w przedmiocie sprzedaży wierzytelności (k.6) wynika, że powód nabywając pakiet wierzytelności przejął dokumentacją na którą składają się „oryginały dokumentów wierzytelności lub oryginały tytułów wykonawczych dotyczących przynajmniej 80% wierzytelności” (punkt I umowy – k. 6). Powód nie dysponuje zatem dokumentami,

które pozwalają mu ustalić istnienie i wysokość wierzytelności, które nabył, a swoje twierdzenia w tym zakresie opiera tylko i wyłącznie na oświadczeniu zbywcy wierzytelności. Wobec powyższego, twierdzenia powoda o istnieniu i wysokości wierzytelności, nie mogą być podstawą wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, gdyż budzą poważne wątpliwości.

Dodać należy, że wykładnia celowościowa przepisów o wyroku zaocznym przekonuje, iż celem tej instytucji jest umożliwienie uzyskania ochrony prawnej powodom także w sytuacji, w jakiej pozwany unika wdania się w spór, w przekonaniu, że jego bierna postawa utrudni dochodzenie roszczeń przeciwnikowi. Instytucja wyroku zaocznego służy więc powodom w sytuacji, gdy pozwany unika procesu. Nie zwalnia ona jednak powodów od obowiązku przedstawiania twierdzeń zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów, tak jak wymaga tego przepis art. 3 kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z przepisem art. 720 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wobec faktu, iż nie sposób przyjąć twierdzeń powoda co do istnienia po stronie pozwanej zobowiązania do zwrotu pożyczki za prawdziwe, na podstawie art. 353 § 1 kodeksu cywilnego i art. 339 i 340 kpc należało powództwo oddalić.

Sędzia